

[Ole Bjørn Kraft.]

på vort eget område. Men efter Danmarks undertegnelse af Atlantpagten er der yderligere perspektiver i den danske forsvarsindsats. Vort forsvar må nu ses som et led i de vestlige demokratiers bestræbelser for at sikre freden og bevare den frihed til at skabe deres fremtid efter deres egen vilje, som er af så afgørende betydning. Vi har i dag, efter den store beslutning, vi traf for et år siden, ikke alene forpligtelser overfor os selv, men også overfor andre. For første gang siden Napoleonskrigene er Danmark deltager i en stor militæralliance med de retligheder og pligter, som følger deraf. Hvis man mere konkret vil tydeliggøre, hvad der rent militært er det første formål for vort forsvar, kunne man måske sige, at det er at undgå en ny besættelse. Dette mål er også vore allieredes strategiske mål. Det fremgår klart af en udtalelse, som chefen for De Forenede Staters generalstab, general Omar Bradley, fremsatte den 5. april 1949, umiddelbart efter at Danmark og Norge havde undertegnet Atlantpagten, og hvori han klart udtalte, at målet for denne pagt og målet for de militære bestræbelser, den indeholdt, var ikke først at prisgive Vesteuropa til fjenden med løfte om en senere befrielse, men tværtimod ved et angreb at søge krigen ført tilbage til fjenden ud fra den sikkert rigtige opfattelse, at skulle man først befri landene, efter at en ny besættelse havde fundet sted, ville det være mere end tvivlsomt, om der var noget at befri. Man har derfor ret til at gå ud fra, at det er ud fra disse synspunkter, at planlægningen af de atlantiske staters forsvar nu foregår.

Se, denne opgave at bevare freden og, hvis freden bliver brudt, at undgå, at de vestlige demokratier bliver besat af aggression, er en opgave, som skal løses i fællesskab og ved samarbejde og kun kan løses i fællesskab og ved samarbejde. Men det ville være meget urigtigt og meget beskæmmende, hvis vor indstilling var den, at det så i første række kom an på, hvad andre foretog sig. Om opgaven bliver løst eller ikke løst for vort vedkommende, vil naturligvis i første række afhænge af vore egne anstrengelser. Ved undertegnelsen af Atlantpagten har vi også forpligtet os til af al vor evne at yde modstand. Det hedder i pagtens § 3:

„Med henblik på mere effektivt at virkeliggøre denne traktats formål vil deltagerne hver for sig og i fællesskab gennem stadig og effektiv selvhjælp og gensidig hjælp opretholde og udvikle deres indi-

viduelle og kollektive evne til at imødegå væbnede angreb.“

Vi må aldrig her i landet glemme ordene „effektiv selvhjælp“, som er forudsætningen for, at Atlantpagtens fælleshjælp kan komme til udfoldelse og vi derved kan nå det mål, vi i fællesskab har sat os. Jeg tror, vi er gået ind i dette demokratiernes fællesskab med en ærlig vilje. Jeg kan ikke tænke mig, at det danske folk skulle ønske at blive betragtet som en mindreværdig allieret. Vi ønsker naturligvis at blive betragtet som et folk og en stat, der efter sin evne og indenfor sin begrænsning yder en virkelig indsats. Vi må forstå vor stilling fuldtud. Atlantpagten kan ikke nå sit mål uden ved et virkelig effektivt samarbejde og ved, at enhver deltager føler ansvar overfor fællesskabet. Vi må leve os ind i disse nye forhold, som på mange måder er fremmed for vor historie i den nærmeste fortid. Vi må huske, som det er blevet udtrykt i en artikel i „The Economist“ den 22. april, at den tid er kommet i Vesteuropa, hvor ingen finansminister, når han lægger sit budget, ingen forsvarsminister, når han ordner forsvarrets forhold, må tabe af syne den kendsgerning, at han vil blive bedømt ikke alene af den offentlige mening i sit eget land, men også af sine kolleger i de allierede lande. Det betyder naturligvis på ingen måde, at vi har givet afkald på vor selvbestemmelsesret. Det betyder ikke en indskrænkning i vor frie ret til selv at bestemme, hvad vi vil gøre. Men vi må forstå, at den nye situation, vi er bragt i, betyder, at vi vil blive bedømt efter vore handlinger blandt vore allierede; at vor hele stilling og vore muligheder også for at få den hjælp, som i en given situation vil være af så afgørende betydning for os, vil være afhængig af, at man betragter os som en ærlig eller en uærlig allieret, en, der gør, hvad der er hans pligt efter sin yderste evne, men heller ikke mere, eller om man er gået ind i denne alliance for at gå i skjul bag andre og lade andre gøre arbejdet for sig. Jeg tror, det er meget vigtigt, at dette bliver os ganske klart og det også bliver det danske folk ganske klart på en helt anden måde; end jeg synes det indtil i dag har været tilfældet.

For at kunne løse opgaven at undgå en ny besættelse er det øjeblikkelige beredskab af en aldeles afgørende betydning. Det vil bestemme vor holdning, denne opgave vil bestemme vor holdning til de årlige indkaldelser. Det vil give hjemmeværnet en meget stor betydning, efter min opfattelse måske større, end man i almindelighed i dag regner med. Vi må have vor opmærksomhed i høj